

Mám zájem:

- ☐ o více informací o KSM
- ☐ o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- ☐ o pravidelné informování o aktivitách KSM
- ☐ e-mailem ☐ SMS
- ☐ pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- ☐ o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- ☐ přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

Věk: _____

Mobil: +420 _____ / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM

přidej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

(člen Světové federace demokratické mládeže)

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1

Ústřední kancelář : II. patro, dveře č. 99

ksm@ksm.cz <http://www.ksm.cz>

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v měsíc 2010

Šéfredaktor: Milan Krajča

Redakční rada: Radim Gonda, Jakub Holas
Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů

MLADÁ PRAVDA

LISTOPAD 2010
ČÍSLO 3
ROČNÍK 16

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

17th

World Festival of
Youth & Students

17. světový festival mládeže a studentstva

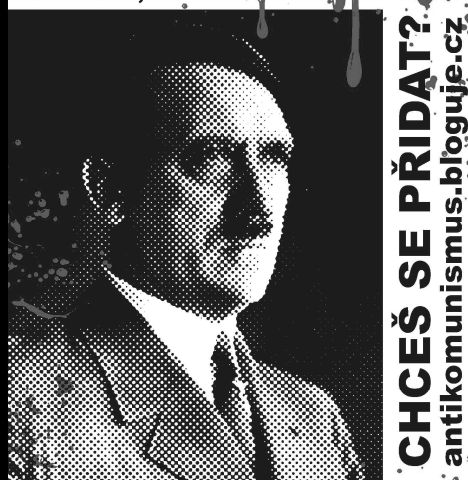
Stránky proti antikomunismu

V rámci boje KSM proti antikomunismu jsme spustili internetové stránky, jejichž cílem je odhalit podstatu a pravou tvář současného antikomunismu a jeho historických kořenů.

www.antikomunismus.bloguje.cz

Zapojte se i vy do tvorby stránek. Přispějte svými články, postřehy, analýzami, úvahami.

**PROUD TO BE
ANTICOMMUNIST
BUĎ HRDÝ, ŽE JSI ANTIKOMUNISTOU**

**ADOLF HITLER
55 MILIONŮ OBĚTÍ**

CHCEŠ SE PŘIDAT?
antikomunismus.bloguje.cz

Z listopadových aktivit

12.11.: Beseda s PR lidí bez domova
13.11.: Pražská teoreticko-politická konference
17. 11.: Akce proti školnému na VŠ
19.11.: Promítání filmu Soy Cuba
27.11.: Koncert Přírodního výběru (Brno)
STÁLE: Petiční akce proti školnému na VŠ
Aktivity proti antikomunismu

Svatopluk ČECH: Bud' práci čest

Co věků v propast věčnosti se svezlo,
v nichž s násilím se družil klam a blud,
by urvaly a střehly světa žezlo
pro vlastní rozkoše a bližních trud,
kdy slunila se v nádheře a moci
jen zpupná pěst,
až posléz žalnou rozneslo se nocí:
Bud' práci čest!

Co pozůstalo z dějin slávy liché?
Však ejhle, odkaz práce věků tiché:
tu smává zeleň luk, tam žirný lán,
zde vesnic roj a plodných štěpů krása,
ruch čilých měst
a stavby velebné, jichž téměř hlásá:
Bud' práci čest!

Ó, krásné heslo, velebné a svaté,
Jež střásá s šíjí rabské řetězy
a rozmetává duté modly zlaté
a nad zlobou i šalbou vítězí.
Zář jitra nového nad lidstvem vznítí
ta blahá zvěst,
až svorně celým světem bude znít:
Bud' práci čest!

Čest práci každé, která dobro plodí,
nechť mává kladivem neb řídí pluhy,
ať prachem, blátem lopotně se brodí
či perem vzletným ať koná duch,
když vodítkem jí nejsou sobců chtíče
ni zlátná lest –
Té práci pera, pilníku a rýče –
bud' stejná čest!

Čas lepší smaže mnohé heslo plané,
jímž nyní září lidstva prapory,
mír v hádku zásad, věr a stavů skane
i plemen ztichnou hlučné rozpory,
fanfár mocných, uhnětených skřeky
i zbraní chřest –
však znítí bude všechny příští věky:
Bud' práci čest!

Vy ruce pracující v horké pili
nechť jinému z ní vzhází plod a květ,
k vám jistě váha vítězství se schýlí,
vám patří budoucnost, váš bude svět.
Nechť dosud, bratří, s trním blín se vine
kol vašich cest,
jen chutě kupředu – tam vavřín kyne:
Bud' práci čest!

INTERNACIONÁLA

G G C C D⁷ D⁷

Již vzhň - ri, psan-ci té - to ze - mě, již vzhň - ri vši - chni jež hlad

G G G G C C D D

zhnět! Teď du - ní prá - vo v jí - cnu te - mně a vý - buch za - hřmí na - po -

G G D A D D A A F# F#

- sled! Od mi - nu - lo - sti spěj - me zpá - tky, o - tro - ci vzhň - ri k cí - lům svým! Již

D D G G D A D

chví se svě - ta zá - klad vra - tky, my ni - čím ne - jsme, bu - dme vším! Pos - sle -

G G C C D D G G G G

- dní bi - tva vzplá - la dej - me se na po - chod! In - ter - na - ci - o

Em Bm C Am D D G G C Am

- ná - la je zá - tka li - dský rod, po - sle - dní bit - tva vzplá - la, dej - me

D⁷ D⁷ G G E⁷ E⁷ Am Am G D G

se na po - chod! In - ter - na - ci - o - ná - la je zá - tka li - dský rod.

Hudba: P. Degeyter, Slova: E. Již chví se světa základ vratký,
Pottier, Překlad: A. Macek, J. my ničím nejsme, budme vším!
Skalák

refren

1. Již vzhůru, psanci této země,
již vzhůru všichni jež hlad zhnět!
Teď duní právo v jicnu temné
a výbuch zahřmí naposled!
Od minulosti spějme zpátky,
otroci vzhůru k cílům svým!

2. Poslední bitva vzplála
dejme se na pochod!
Internacionála je zítka lidský
rod;:]

2. Dělníci, též rolníci, bratři.
Jsme velkou stranou dělnickou.
Všem lidem jenom země patří
a zahaleči ať již jdou!
Dost napásala se naší muky
vran supů hejna kroužící,
rozptýlí den příští shluky,
věčné vzplá slunce zářící.

CO JE TO KOMUNISMUS—CITACE 2.

Přinášíme bez vysvětlivek moudrá slova řady autorů (od starověku po současnost) popisující vývoj společnosti, socialismu a komunismu...

Co je zjištěno úplně přesně veškerou vývojovou teorií, veškerou vědou vůbec - a nač zapomínali utopisté a nač zapomínají dnešní oportunisté, bojící se socialistické revoluce - je ta okolnost, že historicky musí nesporně být zvláštní stadium nebo zvláštní etapa přechodu od kapitalismu ke komunismu. L 25/472

Ve své první fázi, na svém prvním stupni komunismus nemůže být ještě ekonomicky úplně vyzrálý, úplně prost tradice nebo stop kapitalismu. L 25/484

Máme tu co dělat ne s takovou komunistickou společností, která se vyvinula na svém vlastním základě, nýbrž naopak s takovou, která právě vychází z kapitalistické společnosti; která tedy v každém ohledu, ekonomicky, mravně, duchovně má ještě na sobě mateřská znamení staré společnosti, z jejíhož lůna vychází. M 19/48

Z toho pak vyplývá tak zajímavý zjev jako zachování "úzkého horizontu buržoazního práva" za komunismu v jeho první fázi. L 25/484

Tyto nesrovnalosti jsou však nevyhnutelné v první fázi komu-

nistické společnosti, která po dlouhých porodních bolestech právě vyšla z kapitalistické společnosti. Právo nemůže být nikdy na vyšším stupni než ekonomická struktura a jí podmíněný kulturní vývoj společnosti. M 19/49

Komunismus alfa ještě politické povahy, demokratický nebo despotický; beta se zrušením státu, ale zároveň ještě s nedovršenou a pořád ještě soukromým vlastnictvím, tj. odcizením člověka zaujatou podstatou. V obou formách komunismus již ví, že je reintegrací nebo návratem člověka v sebe, že je zrušením lidského sebeodcizení, ale tím, že ještě nepostihl pozitivní podstatu soukromého vlastnictví a zrovna tak neporozuměl ani lidské povaze potřeby, je také ještě zajat a infikován soukromým vlastnictvím. Postihl sice svůj pojem, nikoli však ještě svou podstatu. EFR 77

Buržoazní právo ovšem předpokládá, pokud jde o rozdělování spotřebních předmětů, nevyhnutelně také buržoazní stát, neboť právo není ničím bez aparátu, který by byl s to donucovat lidi, aby dodržovali právní normy. Z toho tedy vyplývá, že za komunismu trvá po určitou dobu nejen buržoazní právo, nýbrž i buržoazní stát - bez buržoazie! L 25/484,485

Ve skutečnosti nám...život ukazuje na každém kroku pozůstatky starého v novém jak v přírodě, tak ve společnosti. A Marx nevsunul kousíček "buržoazního" práva do komunismu svévolně, nýbrž vzal to, co je ekonomicky a politicky nevyhnutelné ve společnosti, která vyrůstá z lůna kapitalismu. L 25/485

Ve vyšší fázi komunistické společnosti, až už jednotlivci nebudou v zotročujícím područí dělby práce a až tedy zmizí i protiklad mezi duševní a tělesnou prací; až práce nebude pouhým prostředkem k životu, nýbrž stane se sama první životní potřebou; až s všestranným rozvojem jednotlivců vzrostou i výrobní síly a všechny zdroje sdruženého bohatství potečou plným proudem - teprve pak bude možné plně překročit úzký obzor buržoazního práva a společnost bude moci vepsat na svůj prapor: Každý podle svých schopností, každému podle jeho potřeb! M 19/49,50

....

Celý text naleznete na stránkách www.ksm.cz v sekci „Teorie“

PROBĚHLO JEDNÁNÍ ÚR KSM

V sobotu dne 30.10.2010 se v budově UV KSČM sešla ústřední rada Komunistického svazu mládeže. Hlavním bodem jednání byla organizace národního přípravného výboru pro Světový festival mládeže a studentstva. Byly projednány otázky

zajištění delegace a propagace ních materiálů i záležitosti prezentace festivalu na domácí půdě. Dalším významným bodem jednání byla otázka reakce na podání trestního oznámení na KSM ve věci článků o Katyňském masakru na internetových stránkách KSM. Poté byly projednány záležitosti práce s mládeží, otázka reakce na zavádění školního a spolupráce KSM s Kubánským velvyslanectvím ve věci protestů proti věznění pěti kubánských protiteroristických bojovníků v USA. Projednána byla i řada interních a organizačních záležitostí, z nichž nejdůležitější bylo zvolení redakční rady svazového periodika Mladé Pravdy.

BEZPLATNÉ VZDĚLÁNÍ NENÍ JENOM SOLIDARITA SE STUDENTEM

Po několika letech umírněnějšího postoje se opět dostává na přetřes otázka zavedení školního. Klasické rozdělení populace na dva tábory už asi nikoho nepřekvapí. Poněkud překvapivější je fakt, že nejvíce o prosazení svého názoru, ať už je jakýkoliv, bojují ti, kterých se to netýká. Samotní studenti a to zejména ti, kteří na vysoké školy mají teprve nastoupit, mají ve věci takový chaos, že je jakýkoliv komentář snad zbytečný. Nebývalý zájem o předvolební i povolební průzkumy ukázal, že zejména studenti byli v parlamentních volbách v roce 2010 dominantními voliči politické strany TOP 09. Co přimělo studenty volit tuhle stranu, která

jako jediná do očí přiznává, že bude šlapat po krku všem v podhradí? Ihned po volbách začali studenti protestovat proti školnému. Mají na to morální právo? Jakým právem se volič kapitalistické mašinérie dovolává komunistických jistot? Na jednu stranu je chování studentů z pohledu zkušenějších voličů nepochopitelné, ale zkusme se na to podívat očima studenta.

Vysokoškolská i středoškolská učitelé, kteří nedokážou 20 let po listopadu 1989 vysvětlit katastrofální a neustále upadající úroveň školství, se studentům do zmrzení vymlouvají na komunismus. Studenti, kteří znají život jen v podobě studentského života za peníze rodičů, tuto levnou výmluvu většinou přijímají. Žádné jiné zdůvodnění totiž k

jejich uším nedorazí, takže není názorově z čeho vybírat a vlastní zkušenost chybí. Pokud se jiné vysvětlení najde, je rychle zavrhnuté jako nebezpečný extremistický názor.

Na první pohled bychom si mohli říct, že dobře tak blbečkům. Mají, co chtěli, a přejme jim to. Když někdo neví, co se svým hlasem ve volbách, tak ať jej jeho blbost sešrotuje na kaši. Jenomže to není tak jednoduché. Přestože samotní studenti chtějí svým rodičům ještě více pustit žilou, neměli bychom to dopustit. Otázka boje proti školnému není jen emotivně laděnou notou solidarity. Zavedení školného v konečném důsledku postihne budoucí tržní zákazníci vysokoškoláků. Zkusme se na problém podívat krok po kroku a to z pohledu argumentů pro i proti.

Studium na vysokých školách je v případě "bezplatného" školství placeno z daní. Jsou to odevzdané peníze všech daňových poplatníků a tudíž i těch, kteří na vysoké škole nestudují. Z vysokoškolského vzdělání může (rozhodně tak ale není vždy) vyplývat pozdější lepší postavení ve společnosti a lepší finanční ohodnocení. Je otázka, proč by měli lidé bez vysokoškolského vzdělání a tudíž i s horší perspektivou společenského uplatnění a finančního ohodnocení mít solidaritu se studujícími na vysoké škole. Tato otázka je provokativně pokládána často v médiích a jít ránu pocitu ukřivdnosti u těch, kteří studium na vysoké škole nepodstoupili. Skutečnost je však jiná. Student na vysoké škole ztrácí část produktivního života studiem, které mu začne něco přinášet až po jeho ukončení. Finanční náročnost je i bez placení přímého školného vysoká a pro řadu lidí už dnes neúnosná. Cena ubytování na kolejích, cena skript a učebnic je vysoká. Na některých oborech dosahují tyto položky částky kolem 20 tisíc za semestr. A to ještě za předpokladu, že student nemá žádné koníčky a mimo základních životních a studijních nákladů jiné útraty nemá. Student tak opouští vysokou školu kolem pětadvacátého roku života s dokonale vyždímanou kapsou rodičů a navíc sám bez praxe a s většinou nevalným nástupním platem. Na úroveň

svých nestudujících vrstevníků se dostává často až daleko po třicítce, tedy v době, kdy jeho vrstevníci už bez dluhů, se zařízenými byty, pomalu dospívajícími dětmi a více či méně naplánovanými jistotami sedí v hospodě a vedou závistivé řeči na adresu těch, kteří mají v kapse jenom doklad o vzdělání. Za argument závisti slouží občasné

STOP ŠKOLNÉMU na vysokých školách

Studentský odborový svaz
www.sosstudent.cz

ukázky veleúspěšných vysokoškoláků. Ti dráždí pozornost svého okolí a je pak velice těžké někomu vysvětlit, že si takhle nežijí všichni. Pojďme ale dál. Vysokoškolák ve své práci vytváří činnost, za kterou očekává náležitou odměnu. Čím vyšší náklady na živobytí člověk má, tím vyšší odměnu za práci musí dostat, aby náklady pokryl. V případě placení školného by se do nákladů na živobytí započítávalo i splácení dluhů za období studia. Protože však člověk není

mladý věčně, bude nárok vysokoškoláka na plat v období splácení dlužné částky mnohem vyšší, než kdyby vstupoval do produktivního života bez dluhů. Nikdo nechce totiž strávit mládí splácením dluhů. Zkrátka od těch, co nechtějí v daních platit jeho studium, si to vybere později. To však bude daleko tvrdší a surovější podoba platby. V mnohých zemích, kde neexistuje bezplatné vzdělání je pro část obyvatelstva nedostupná i základní škola, zdravotnictví, informační zdroje, ale i právní ochrana a podobně. V USA je zdravotnictví pro přibližně 40% populace dostupné jen z části a asi desetina populace nedosáhne na žádnou formu zdravotní péče, navzdory tomu, že jsou daňovými poplatníky! Je naprosto samozřejmé, že lékař, který vyjde školu v 25-ti letech s astronomickou dlužnou částkou, si v žádném případě nebude z Hippokratovy přísahy pamatovat ani slovo. Vysloveně z pudu sebezáchovy bude takový lékař konat své povolání ve stylu nejtvrdšího byznysu a to i v případě, že šel na studia ještě nezkažený a plný naivních představ o poslání medicíny. Exekutor mu totiž velmi brzy vysvětlí, jak funguje turbokapitalismus forte v plné palbě. Jak se chovají lékaři k pacientům, když po třicítce atestují a mají pouze holé zadky a ne dluhy, cítíme na každém kroku. S každým nárůstem dluhu se jejich chování bude záko-

Spojené státy pro Čechy kvótu pouze na 29 tisíc osob, země svobody to tedy nebyla. Česká pravice neučinila nic efektivního k řešení vystěhovalecké vlny. Po druhé světové válce česká kvóta představovala jen 15 tisíc obyvatel. Část Čechů se odnárodnila, ale při sčítání lidu v roce 1990 se přihlásilo 769 427 Američanů k českému původu.

Volby v květnu 1935 v letech připomínají dnešní naši situaci. Pravicové politické síly dospěly k přesvědčení, že kdyby ovládly většinu společnosti, tak by zvládaly i krizové jevy. Volby se připravily na květen 1935 s cílem, aby pravice monopolně ovládla společnost. Nejbojovnější byly strany, které se opíraly o nacionální demagogii, zde se jim jevila nejlepší cesta k ovládnutí příslušného etnického celku. Výsledky voleb prokázaly, že pravicové strany přecenily své síly a možnosti. Nafoukané Národní sjednocení získalo jen jediný mandát, fašistické strany dohromady měly mandátů šest, což byl drtivý neúspěch. Volby prokázaly polarizaci politických stran a strana agrární se jen těšila, že snad v dalších letech bude osud příznivější. Byl, s využitím mnichovské krize a v systému tzv. druhé republiky. Vážné nebezpečí vyrůstalo v Henleinově sudetoněmecké straně, ale českou pravici to nechávalo bez hlubšího zájmu. Pozornost však vyvolal Hodžův plán pro organizaci střední Evropy. Když nemohla pravice zvítězit na domácím dvorku, snažila

se ovlivnit středoevropský prostor. Při prostudování volebních programů pravicových stran zjistíme, i oproti volbám minulým, že nikde nenajdeme návrhy na řešení situace těch nejchudších. Pravice pravila: chudí byli a budou. Nedávno si to osvojil i jeden populární herec. Také v Hodžově plánu nenacházíme nic povzbudivého pro chudé vrstvy. M. Hodža se snažil ujednotit zájem ČSR, Rumunska, Jugoslávie s Maďarskem, Itálií a Rakouskem. Plánoval i celní unii, snad tím chtěl řešit hospodářskou situaci. Německo v té době zkoumalo, jaké výhody by z toho všeho měl Berlín. Za pravicovou politikou se ve skutečnosti houfovali fašisté.

Lehký průmysl ani v roce 1937 nedosáhl úrovně z předkrizové éry. Chybělo mu ještě 7,5 %. Těžký průmysl těžil ze zbrojní konjunktury, tak propagované pravicí v Německu, ale i v Itálii dokonce i u nás. Také agrární pravice chtěla z krize těžit, činila to cestou obilního monopolu. Z této záležitosti se stala typická ukázka agrárního sobectví. Roku 1934 vznikla z podnětu pravicově orientovaných agrárních politiků Československá obilní společnost. Dostala od státu pohotovostní monopolní právo na nákup, prodej, vývoz a dovoz obilí a mlýnských výrobků. Všechna negativa, doslova břemena, spojená s vývozem nesl stát, tedy lidé platící daně. Státní subvence do obilního monopolu jen v roce 1938 přesahovaly 325 milionů korun. Pravice měla

zajištěný zisk, poplatný lid jen vydaje. Tak tedy pravice hospodařila a vyhlašovala drze, že tím potírá krizovou situaci.

"Všechna" pravice vyklidila Německu také část balkánského trhu. Ještě do roku 1929 krylo Československo požadavky Bulharska, Jugoslávie, Maďarska a Rumunska ve slušném a přijatelném rozsahu 18-19 %, ale v roce 1937 Československo krylo jen 8 % balkánského vývozu a podíl nacistického Německa stoupl na 47 %, což mělo své důsledky pro Malou dohodu, a již se tu kladly základy pro spojenecké vztahy německo-bulharské, německo-rumunské a německo-maďarské. Opět se prokázalo, že česká pravice nemyslí státotvorně.

Bezohlednost pravice zastoupené ve vládě se projevila 14. ledna, kdy v Dolním Rychnově a v Oloví bylo střelbou raněno pět sklářů a 14 stávkujících bylo odsouzeno do vězení. 20. dubna 1930 v Radotíně střelbou zranili četníci pět dívek. 4. února 1931 v Duchcově četníci při stávce zastřelili čtyři dělníky a další čtyři zranili. 25. května 1931 v Košutech byli zastřeleni tři dělníci. V Chustu 20. července 1931 byl zastřelen jeden pracující. 25. listopadu 1931 v dnešním Jeseníku bylo zastřeleno osm osob. 13. dubna 1931 v Mostu byli zastřeleni dva horníci. Atd. atd. I to bylo pravicové řešení krize.

Jiří FRAJDL, Naše Pravda

kráté, věrní a poměrně přesní mluvčí podnikatelských kruhů kolem Živnobanky, naznačili a realizovali vystoupení z vlády. Obava z příštích dnů vedla národní demokracii k opatrnosti a veřejnosti národní demokrate dávali najevo, že nejsou skutečnými původci uvedených změn. Typická taktika české pravice!

To se již hledala cesta, jak tíž krizového stavu přenést na střední a nejnižší vrstvy společnosti. Opět v tom poznáme českou pravici. Českou pravici lákalo fašistické řešení, ale zakrývala to hromadnými frázemi o demokracii. Nicméně se intrikovalo v tom směru, aby v další vládě nebyl zastoupen nikdo z reformních socialistů, tím méně komunistů. Vnějšíkově bystří publicisté zaznamenali rozvrat zahraničního obchodu a politicky neúspěšný zájem o sanační Polsko a stavovskou Itálii. Ale pozitivní hospodářské řešení se tím nezískalo. Po vyvrcholení hospodářské krize, a to v roce 1934, se čs. hospodářství nemohlo vymotat z chyb a nedostatků. Pravice řídila proces, kterému neporozuměla. Kapitalistická Evropa dosáhla v roce 1936, případně začátkem roku 1937, již 97,0 % úrovně z roku 1929, přitom se část údajů tajila, zejména v otázce zbrojení, Československo se potácelo jen na 80 % předkrizové výroby. V podstatě čs. výroba prospěla až politika zbrojení a přípravy na novou světovou válku. Charakteristické znaky pozorujeme již v roce 1938.

O krizovém stavu čs. hospodářství svědčí také skutečnost, že se dlouhodobě nedokázalo vyrovnat s dluhy, ty se táhly po mnoho let, zejména ve svých důsledcích. Dnešní posuzovatelé si neuvědomují, že dluh ČSR vznikl převzetím části zahraničního dluhu rakouského, případně uherského dluhu, to bychom byli věrohodní pro mezinárodní banky, ve výši 1138 mil. Kč. Půjčky učiněné v cizině zatížily stát částkou 9485 mil. Kč. Hlavními věřiteli ČSR byly Spojené státy, Británie a Francie, a těm se skutečně chtěla čs. pravice zalichotit. Sebevědomí zmíněných států bylo neuvěřitelné, reálně se projevilo v době mnichovské tragédie. ČSR platilo půjčky na výzbroj, repatriaci legií nasazených na Sibiři v zájmu západních mocností. Pražská vláda byla ochotna převzít, a také to udělala, 42 % předválečného dluhu rakouského a 16,5 % dluhu uherského. Nemravný dluh za takzvané ?osvobození? ve výši 5 mld. korun byl na poradě v Haagu snížen v roce 1930 na 1,2 mld. korun. Dále bylo nutno se vyrovnat s americkým dluhem z roku 1920 na nákup mouky a též s další investiční americkou půjčkou z roku 1922 a dosti obdobnou půjčkou Francie z roku 1932. Vnitřní zadlužení ČSR bylo větší, než byly zahraniční půjčky, další důkaz pravicové politiky a jejích dovedností.

Mezinárodní statistiky uváděly, že v ČSR je průměrná délka života v letech 1928-1932

necelých 54 let, což byla doba kratší, než tomu bylo v Belgii, Francii, Británii. Česká pravice neměla stabilní zájem na vyšší životní úrovni, ostatně to vidíme i na směřování dnešní pravice. Konečně je tu další významný údaj. V letech 1920-1929 se vystěhovalo 400 tisíc obyvatel, důvodem byla chudoba, nemožnost zajistit si pracovní uplatnění doma. Chudoba nutně patří do kategorie politické reality. Odcházel hlavně chudý obyvatelstvo, ale někteří i z důvodů politických. Je pravda, že odchodem do ciziny řešili situaci po roce 1945 ti, kdož nechťeli žít v nekapitalistickém světě, i když dnešní situace napovídá, že právě nekapitalistickým poměrům patří budoucnost. Těžkým problémem byla nezaměstnanost. V zimních měsících 1934 dosahovala až 810 tisíc osob. Klesala také kupní síla pracujících, v roce 1935 byla menší o 32,5 %, než tomu bylo v roce 1929. Opět činitel, se kterým si pravice nevěděla rady, i když bylo zřetelné, že tato skutečnost omezuje nákup.

Je potvrzeno, že nezaměstnanost doma vyháněla pracující do emigrace. Vzhledem k dnešní politické situaci přitahuje naši pozornost Amerika, Spojené státy, které mají seriózní statistické přehledy. Do roku 1900 přišlo do USA 113 tisíc Čechů, v období let 1900-1920 dalších 236 tisíc Čechů. Vrcholu dosáhlo české přistěhovalectví v roce 1907, kdy činilo 13 554 Čechů. V letech 1920-1940 vymezily

nitě více přibližovat chování exekutora, který jim dýchá na krk. Nejinak je to však s dalšími profesemi. Například cena projektu domu bude drasticky navýšena o splátky školného, které architekt jako student zaplatil. Školné stejně tedy zaplatí ten, kdo jej platí dnes po malých částkách trvale v daních. Rozdíl je však v tom, že jej zaplatí teprve tehdy, až to bude bolet nejvíce, tedy když bude nemocný, nebude mít kde bydlet, bude potřebovat právní pomoc atd.

Snad nejhlupejší argument pro placení školného je tvrzení, že studenti si vzdělání zadarmo

neváží. Toto tvrzení může použít jen ten, kdo nikdy nestudoval a neví, jak velké úsilí na mnohých oborech vyžaduje dosažení konce studia. I kdyby bylo studium zadarmo včetně nákladů na živobytí a literatury, tak by byla jeho duševní zátěž stále dostatečným důvodem na to, aby si student dosaženého cíle vážil. Naopak, nebude si vážit koupeného titulu, který sám nevytvořil vlastní pílí. Tolik kritizované aféry s rychlostudenty by se zavedením školného elegantně zamaskovaly do řádného studia.

Postoj proti školnému tedy není záležitostí nějaké utopické

ŠKOLNÉ

SOS student

Opět rozvířená debata kolem zavedení školného na vysokých školách a to v předpokládané výši 10 tisíc za semestr, rozdělila populaci už klasicky na dva tábory. Jako hlavní argument zavedení školného se uvádí zájem o zkvalitnění výuky na vysokých školách. Proti stojí argument o diskriminačním charakteru dostupnosti vzdělání závisle na sociálních poměrech rodiny studenta.

Podíváme-li se na možnosti ze strany studenta, pak je třeba otevřeně ukázat, jak je náročné studium už nyní, když se přímé školné neplatí. Cena skript, učebnic, ubytování na kolejích či

privátech (kapacita kolejí nedovoluje umístit všechny žadatele, takže privat není luxus, ale nouze) a koneckonců výživné na závislou osobu je natolik vysoké, že při současné žebrácké výplatě průměrného občana České republiky je studium dětí na vysoké škole hraničně dostupnou záležitostí. Pro průměrnou českou rodinu představují dva studující vysokoškoláci dlouhotrvající stres a nouzi na hraně únosnosti. Řada oborů svým nákladem dosahuje 20 tisíc korun za semestr i víc. Navýšení o dalších 10 tisíc by donutilo značnou část studentů ukončit ze sociálních důvodů studium.

Proti tomu bývají stavěny většinou dva argumenty. Jeden

solidarity. Proti školnému by měl být každý, kdo bude někdy mít děti, bude stavět dům, potřebovat právní ochranu, každý, kdo bude někdy nemocný, starý, vlastně každý. Navzdory tomu, že studenti sami chtějí platit školné, je třeba si uvědomit, že placení školného dopadne na hlavu všech až to budou nejméně čekat a budou natahovat ruku po pomoci. Její dovolatelnost, ať je jakkoliv dnes špatná, bude v případech zadluženosti odborníků nulová.

říká, že by si měl student na studium vydělat. Toto tvrzení je v době ekonomické krize, kdy i plně uvolněný člověk nesežene práci, samo o sobě dost slaboduché. I v případech zahraniční brigády je hloupé se domnívat, že by si student na studium vydělal. Nebo že by nám bohatí sousedé o prázdninách přijímali na práci nárazovitě desítky tisíc gastarbajtrů? To by asi brzy zase zavedli víza.

Dalším námětem k řešení platby na školách je půjčka. V době, kdy světovou ekonomickou krizi nastartovala právě neschopnost splácet dluhy, je tento návrh vyslovenou ránou mezi oči. Dnes už asi těžko najdeme natolik hloupého člověka, aby si myslel, že banka půjčí nemajetnému člověku na nejistý

přinese do škol vyšší kvalitu výuky. Tento názor je jako vytržený z roku 1989, kdy lidé ještě věřili, že slovo dražší je synonymem pro kvalitnější. Neustálé škrtky ve státních

projekt. Rád bych viděl tak neschopného bankéře, který je ochoten půjčit půl milionu člověku, který za pět let bez koruny začíná zakládat rodinu a bude tedy páchat další dluhy, a to ještě za naivního předpokladu, že bude z těch, kteří dostudují. Tento model je podněcován tvrzením, že na západě to tak funguje. Nefunguje! U nás navrhovaná částka školného je jedna z nejvyšších na světě (myšleno ve státním školství) a platy jsou naopak na velmi pokulhávající úrovni. V poměru k průměrné mzdě by školné 10 tisíc za semestr představovalo zcela nejvyšší školné na celé planetě! Tolik k plánům Trautenberkovy Odporné Partaje. Výsledkem by byla totální separace studia na vysokých školách podle sociálního původu uchazeče o studium. TOP 09 by tak dosáhla dostupnosti vzdělání jen pro privilegované vrstvy, aniž by se to okatě muselo zmiňovat v zákonech.

Argument pro zavedení školného je staven nejčastěji na tvrzení, že větší množství financí

ních výdajích jsou natolik samozřejmé a nyní ekonomickou krizí ještě vystupňované, že již teď můžeme s jistotou tvrdit, že co škola vybere na školném, to ztratí na státní dotaci. Občané dál budou platit stejné daně (aby bylo co tunelovat), ale školy i přes zavedení školného nedostanou nic navíc. To by ještě nebylo to nejhorší. Koneckonců studenti volili v parlamentních volbách v roce 2010 převážně politickou stranu TOP 09 a proto jim nelze popřát nic jiného, než ať si to užijí. Nejhorší však bude fakt, že zavedení školného velmi hrubým způsobem sníží kvalitu výuky. V kapitalistické společnosti platí zákon: „Kdo platí, ten si diktuje“. Jak bude reagovat student, když zaplatí školné a pak neuspěje u zkoušky? Co když nepostoupí do vyššího ročníku, nebo dokonce opustí školu? Neopustí! Silou trhu bude poctivý učitel vyhozen svým nadřazeným, protože škola bude potřebovat co nejvíce studentů na co největší vybranou částku za školné. Úroveň studia klesne

na takovou úroveň, aby prošli všichni. Čím víc studentů, tím více peněz. Ani omylem nebude více prosperovat škola, která bude na studenty klást vysoké nároky. Kvalitní škola zkrachuje už v prvním semestru. Ostatně podívejme se jak to dopadlo s autoškolami. Řidičské oprávnění by dnes dostal i orangutan, kdyby o to požádal a donesl patřičný finanční obnos.

Dalším negativem na place-ném školství by byl zvyšující se vliv zásahů studentů do výuky. V rámci neustálého omílání prázdných frází o demokracii se stále častěji setkáváme s tím, že si studenti určují obsah učiva sami. Student však přišel do školy znalosti teprve získávat a nemá tedy náhled na celkovou problematiku (kdyby ji měl, tak by nemusel ztrácet čas studiem). Učivo si volí na základě pohodlnosti, nebo emotivního jednání. Výuka se tak kvalitou propadá. Vzniká situace, jako kdybychom po kojenci žádali, aby si řekl, jak se chce učit mluvit. Pokud nám jde o kvalitní výuku, tak ji musí nastavit ten, kdo jí celou již prošel a nastoupil do praxe. Jen z takové pozice je dobrý náhled na jednotlivé prvky výuky.

To, že se na školách nedostává financí, je pravda. Řešení však není v zavedení školného, to jsme si popsali už výše. Lití dalších financí do systému, který je děravý stejně jako všechny další resorty, je v době ekonomické krize také utopií. Tím ale možnosti nekončí. Podívejme se

Dilma Vana Rousseffová se narodila 14. prosince 1947 v Belo Horizonte, hlavním městě brazilského státu Minas Gerais. Její otec byl bulharský komunista. Když se Dilma po jeho smrti zapsala na střední školu, zapojila se hned do marxistického hnutí. V roce 1969 stála u zrodu skupiny VAR Palmares, bojující proti diktatuře. V roce 1970 byla kvůli účasti v hnutí zatčena, mučena a odsouzena k šesti letům vězení. Po třech letech za mřížemi jí byl trest nejvyšším soudem snížen, byla propuštěna, ale na 18 let zbavena politických

práv. Po opuštění vězení dokončila studia ekonomie a získala práci ve státní statistické agentuře. V roce 1977 porodila své jediné dítě, dceru Paulu, jejímž otcem je Carlos Araujo. Za něj se Rousseffová provdala v době, kdy spolu bojovali v gerilovém hnutí, oba byli vězněni a spolu stáli v roce 1979 u zrodu Trabalhistické demokratické strany (PDT). Manželství skončilo v roce 1994 odlukou a o šest let později rozvodem. Loni Dilma podstoupila úspěšnou léčbu rakoviny lymfatického systému a letos v září se stala babičkou.

První ženy

V čele latinskoamerické země jako vůbec první žena stanula v červenci 1974 María Estela Martínezová, jež převzala z funkce viceprezidentky úřad po zesnulém manželovi Juanovi Domingovi Perónovi; v roce 1976 byla svržena vojenským pučem. První zvolenou latinskoamerickou prezidentkou se stala v dubnu 1990 v Nikaragui Violeta Chamorrová.

ava, hor

PRAVICOVÉ ŘEŠENÍ KRIZE

Hospodářská krize je opakující se jev v hospodaření kapitalistické společnosti. Nežádoucím způsobem, většinou násilně, se obnovují narušené proporce v průběhu hospodářské kapitalistické reprodukce. Klesá výroba, vzniká nezaměstnanost, narušen je finanční systém, často se připojí i krize agrární. Zveřejní se kapitalistické antagonistické vztahy někdy až do vypuknutí války. Projeví se i rozpor mezi výrobou a spotřebou. První známá a opakovaně studovaná krize vypukla již v roce 1825 a potom se opakovala, často jako povodně, po 8-12 letech. Vládnoucí kruhy na to hleděly s otevřenou pusou. Po druhé světové válce byl interval kratší, 5-6 let. Jeden americký publicista k pobavení čtenářské veřejnosti

napočítal 17 teoretických škol na vysvětlení i na řešení krize. Zatím všechny selhaly, ale jedna věc se osvědčila, a to jak majetné vrstvy dovedně přenášejí negativní důsledky na vrstvy nejchudší, nízkopříjmové. Československo poznalo tvrdou realitu krize v letech 1929-1933.

Z děl tehdejších předních ekonomických představitelů vyšla řada chytrých článků, ale jen popisujících daný stav. Pouze Jaroslav Preiss k tomu občas připojoval poučný článek, jak se humanitou má léčit chudoba; dnes se s tímto obsahem pořádají světové porady, ale chudoba nezmizela.

Česká pravice v té době držela všechna směrodatná místa, rozhodovala, ale podstatě

věci nerozuměla, to by byla poučenější i v dnešních dnech a řešila by s konečnou platností daný stav. K jakým výsledkům tehdejší pravice dospěla?

V Chicagu se kupovala odborná literatura a časopisy, pilně se studovaly, ale efektivní výsledky se během krize nedostavily. O několik let později se hovořilo o tom, že místo šetření se mělo investovat i za cenu zadlužení, škrtáním se výroba nezvýší, ale to bylo až po mnoha měsících. Po několikátýdenním střetu názorů, ovlivněných také z Francie a Velké Británie, se čs. vláda rozhodla provést devaluaci a snížit zlatý obsah zlata o 1/6. Také bylo sníženo povinné krytí na 25 % celkového oběhu bankovek. Jasný příznak krize. Mělo to své důsledky. Národní demo-

Jako další příčiny této rostoucí vojenské přítomnosti studie uvádějí možnost kontrolovat v budoucnu aktuální model brazilské bezpečnosti (směřující k obraně Amazonie a velkých podmořských ropných rezerv) a vytvořit kruh kolem kolumbijského konfliktu. Zároveň, jak tvrdí, se snaží dát signál Rusku a Číně, dvěma mocnostem s rostoucím vlivem v mezinárodní

vojenské a energetické spolupráci, a Íránu, s investicemi v různých oblastech. Kolaterální následky této politiky jsou různé a mj. se soustřeďují v ničení životního prostředí a ku ztrátě svrchovanosti a sebeurčení národů. Na nedávné vrcholové schůzce Amerik v Porto España ujistil prezident USA Barack Obama, že jeho země začíná novou etapu ve vztazích s Latin-

skou Amerikou, založených na přátelském dialogu a hledání stability. Sítí základů a flotil USA v oblasti - by ale možná byl lepší slogan pro jeho projev...

Liomán LIMA,

Prensa Latina

Přeložil

Vladimír HORÁK

DILMA, BOJOVNICE PROTI CHUDOBĚ V BRAZÍLII

"Nesmím polevit, pokud jsou Brazilci, kteří nemají co jíst," prohlásila ihned po svém nedělním dvoukolovém volebním vítězství Dilma Rousseffová, prezidentská kandidátka Strany pracujících (PT). Ve svém prvním prohlášení jako zvolená prezidentka zdůraznila, že nástup ženy - v Brazílii poprvé - na tuto vysokou funkci představuje demokratický krok vpřed a že bude pracovat pro rovnoprávnost mezi muži a ženami, pro vymýcení chudoby a podnícení zaměstnanosti i pro důstojné bydlení a sociální smír, kromě dalších cílů. Dvašedesátiletá ekonomka, již tento věk nikdo nehádá, exministrně v Lulově vládě a vězeňkyně za vojenské diktatury (1964-85) hlasovala v Porto Alegre.

Svým úspěchem čelí opravdu velké výzvě navázat na nesmírně populárního prezidenta

Luize Inácia Lulu da Silva a pokračovat v jeho záměrech, které v posledních osmi letech viditelně omezily sociální nerovnost, snížily nezaměstnanost a dosáhly udržitelného ekonomického růstu, jenž umisťuje Brazílii na místo osmé světové mocnosti. V jím nastoleném kurzu politiky nakloněné trhu se sociálním rozměrem hodlá pokračovat.

"Železná dáma"

Pro její energickou povahu i enormní pracovní nasazení jí přezdívali "železná dáma". Jako ministryně energetiky a v posledních pěti letech šéfka prezidentského úřadu stála Dilma za řadou reforem, jež vyšvihly Brazílii mezi ekonomické velmoci a zároveň zvýšily životní úroveň milionům sociálně slabých Brazilců. Někdejší levicové aktivistce Rousseffové při volbách Lula značně pomohl, vítězství je

jejich společným dílem. V kampani ji představoval jako svou nástupkyni a "matku" programu reforem, díky nimž Brazílie hladce proplula světovou krizí - letos má růst sedm procent. Politické body vynesl Dilmě i projekt "Můj dům, můj život", spuštěný loni v březnu, v jehož rámci vláda postaví milion nových příbytků pro chudé rodiny. Jako ministryně energetiky (leden 2003-červen 2005) prosadila Rousseffová podle ČTK mj. program podpor alternativních zdrojů energie, jímž se podařilo přilákat soukromé investice do výstavby větrných a vodních elektráren. Akce Světlo pro všechny, zahájená v listopadu 2003, má díky subvencím státu i zapojení soukromých firem přivést elektřinu milionům Brazilců na venkově a periferiích velkých měst.

Mučena za účast v marxistickém hnutí

na činnost vysokých škol. Je-li nějaká činnost v zemi placena státem, pak by měla být všeobecně prospěšná a tedy i řízená k tomuto účelu. Ostatně daňový poplatník by měl mít právo znát, kam otekly jeho peníze. Vysoké školy mají zásobovat zemi specialisty, bez jejichž práce se neobejdeme. Vystává otázka, proč v České republice ročně opouští vysokou školu desítky tisíc andragogů, psychologů, sociologů, rekreologů či absolventů ještě bizarnějších oborů? Kulturní stát jistě potřebuje k udržení kulturní úrovně i odborníky z malých oborů, ale rozhodně jich nemusí být tisíce. Pokud se v nějakém oboru opravdu prorazila díra do světa, pak má smysl jako národní specialitu držet i dva nebo tři exotické obory ve větším rozsahu, ovšem jen tehdy, když to opravdu děláme na špičkové úrovni (například Egyptologie). V opačném případě dva až tři specialisté na republiku bohatě stačí. Nebo snad potřebujeme tisíc komparativních muzikologů?

Čím dál tím více je žádán vysokoškolský titul bez ohledu na jeho specializaci. TOP 09 na svých billboardech hlásala, že studenti chtějí kvalitní vzdělání a ne levné tituly. To je sice hezká fráze, ale opak je krutou pravdou. Zejména z absolventů pedagogických a filosofických fakult odchází svůj obor výdělečně vykonávat jen nepatrný zlomek absolventů. A v žádném případě to není proto, že by po studiu nemohli najít uplatnění.

Většina z nich totiž šla na školu s jasným plánem získat jakýkoliv titul a využít ho jinde, kde se žádá jen „jakékoliv“ vysokoškolské vzdělání. Absolventi tak končí u policie, na úřadech a jinde, kde by stejnou práci mohli vykonávat i bez tohoto titulu, akorát za menší mzdu. Státem limitované obsazení oborů, které evidentně nepřipravují absolventy k práci v oboru, by ušetřilo ve vysokoškolském systému mnoho financí. A pokud má někdo zájem třeba o Sinhálskou filologii? Není problém. Buď musí být mezi třemi nejlepšími v republice a má to zadarmo, nebo si to může dělat jako koníčka – ovšem za své. Ostatním občanům jejich koníčky taky nikdo neplatí.

Zcela se opomíjí možnost financování vzdělávání těmi, kdo vzdělání využívají nejvíce. To jsou budoucí zaměstnavatelé vysokoškoláků. Ti přijímají plně kvalifikované absolventy často za ne příliš důstojných finančních podmínek. Co dávají fabriky, nemocnice či instituce fakultám za to, že je zásobují vyškolenými lidmi?

Docela velkým tunelem na finance ve vysokém školství jsou nevýukové činnosti škol. Pod záminkou vyvíjení vědecké činnosti se provozuje řada činností, jejichž smysl zcela uniká. Vysokoškolští učitelé jsou silně tlačeni do vědecké činnosti a to natolik hrubým způsobem, že na tom vážně výuka. Přitom vysoká škola je především škola a te-

prve potom cokoliv jiného. Osobně jsem se setkal s případem, kdy se skupinka osob domluvila, že na katedře zcela zruší výuku a přemění katedru pouze na výzkumné pracoviště. Takovýmto lidem by měl být dán absolutní zákaz vstupu do institucí nesusoucích v názvu slova škola nebo univerzita. Toto jsou typičtí hrobaři školství. Věda je činnost, která posouvá lidstvo dál, ale pokud nebude zajištěn generační posun, vzdělávání další generace a zajištění nejen přísunu nových vědeckých kapacit, ale i pracovníků běžných provozů (a to především), tak můžeme čekat jen pomalý konec civilizace a návrat na stromy. Přesunem vědy z akademie věd, výrobních provozů a kulturních institucí do škol nedošlo v žádném případě ke zvýšení kvality vědecké činnosti. Naopak. Věda se stala byznysem jako cokoliv jiného. Vědečtí pracovníci se měří nikoliv podle uplatnitelnosti jejich výsledku práce, ale podle počtu článků v impaktovaných časopisech, kde se vzájemně citují a vyrábí si tak vzájemně své postavení. Vědci se změnili na spisovatele sci-fi a intenzivně pracují na likvidaci školství jak finančně, tak i organizačně, protože studenti jim vlastně jen otravují jejich spisovatelskou činnost. Nejhorší na tom je, že studenti, kteří se přes tento systém propasírují, se často pokoušejí o podobný způsob živobytí.

Typická je armáda postgraduálních studentů. Špatná uplat-

nitelnost v praxi vede řadu absolventů k zoufalé situaci, kdy raději než na pracovní úřad jdou dále studovat, tentokrát s jistým finančním obnosem v podobě stipendia. To je sice mizerným zdrojem financí, ale je rozhodně vyšší než podpora v nezaměstnanosti u osoby, která ještě nepracovala. Řada uchazečů o postgraduální studium se na něj hlásí již s cílem nedokončit jej, ale překlenout období při hledání zaměstnání. To samozřejmě na půdě kateder nikdo nahlas nevykazuje. Za spisovatelskou činnost s produkcí co nejvíce článků dostávají postgraduální studenti další drobné, takže si nakonec zvyknou a spisují, stejně jako jejich učitelé. Těžko jim to zazlívá, když je do toho uvrhla

nouze a nemožnost nalezení důstojného zaměstnání. Dobrá pracovní uplatnitelnost se slušnou výplatou by ulevila školám na nesmyslných stipendiích a navíc by v podobě daní vrátila část financí do školství.

Nejvíce školství ubližuje naivně individualistický pohled na společnost. Je třeba si uvědomit, že ať už je ve státě jakékoliv zřízení, tak jsme všichni závislí na všech a necháme-li nějakou skupinu lidí táhnout jejich pracovní záležitosti samotné, pak se to vrátí všem. Investice do školství je investicí do budoucnosti. Není to jen fráze. Je to i zbraň. Politická strana, která ví, že je jejím cílem jen gigantický tunel a pak útek pryč, vytvoří likvidaci školství obrov-

ské problémy těm, kteří převezmou politickou zodpovědnost za dvacet let. Těm budou chybět lékaři, technologové, učitelé a mnoho dalších základních oborů. Financování ve školství by se mělo řešit jednak zefektivněním výuky, zrušením plýtvání na nevýukové programy a hledáním zdrojů mimo školství, jak už bylo naznačeno na příkladu budoucích zaměstnavatelů absolventů ve vztahu ke školám.

Školné je jednoznačnou snahou o vytvoření ještě třídnějšího kastovního systému ve společnosti. Dále způsobí snížení kvality výuky. Tolik diskutována zadluženost rodin se ještě prohloubí a některé obory budou z finančních důvodů nestudovatelné (medicína).

Jakub Holas

PETIČNÍ AKCE V PRAZE

SOSstudent

Jedna z mnoha petičních akcí proti snahám o zavedení školného na státních vysokých školách proběhla v Praze na zastávce I. P. Pavlova.

O petici byl zájem. Další petiční akce se chystají např. i v severních Čechách či v Příbrami. Dnešní akci pozitivně hodnotí i mladý aktivista David Hájek, který se dnes poprvé petiční akce zúčastnil. Petici roznesl i na internátu. Ačkoliv se jedná o středoškolský internát, i zde si lidé nepřejí platit školné. Tak jako David se stále více lidí zapojuje do kampaně i aktivně. To

je v současné chvíli velmi důležité, jediné petiční akce umožní zástupcům studentů zapojit se do rozhodovacího procesu o zavedení školného na VŠ. "Ve třídě máme 31 lidí, většina z nich to bude chtít zkusit na veřejku", dodává k tomu David. Právě proto, aby mezi těmito spolužáky nedělala vláda rozdíly na základě jejich finančních možností, je potřeba školné zastavit. Jinak by o jejich přijetí nerozhodovali jejich schopnosti, ale stav peněženky jejich rodičů.

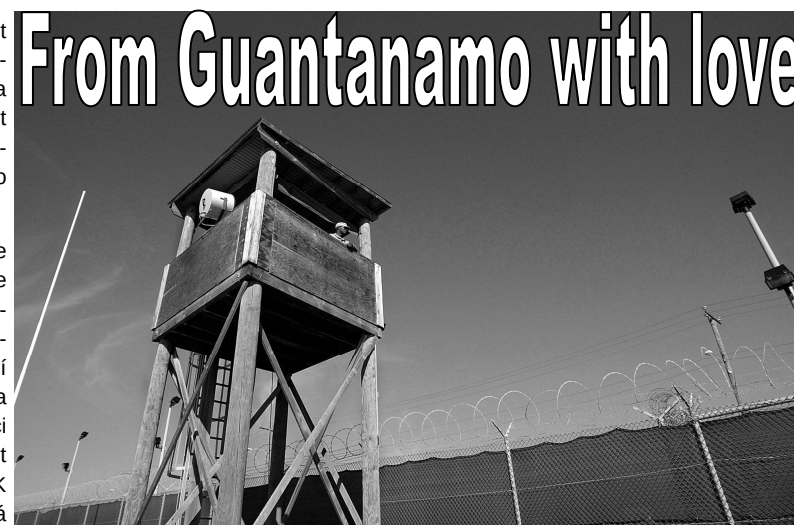
a může sloužit jako bod strategické podpory a může zaručit okamžitou vojenskou reakci nebo „rychlou akci“.

Z toho se vyvozuje, že kontrolní strategie je narýsována tak, že není důležité být na místě, ale moci se tam dostat co nejrychleji. K tomu se přidává cesta, kterou

provádí od května do různých zemí Latinské Ameriky HSV, loď velkých rozměrů a rychlosti, jako součást měněného programu v oblasti. Tato loď svou konstrukcí umožňuje dostavit se rychle ke každému úkolu, bez nutnosti zůstat dlouho v přístavu, uvádí USSOUTHCOM. Ze společné akce těchto sil by se mohl stát „ochranný štít“, strategie k dosažení jakéhokoliv místa v krátkém čase a zajištění téměř úplné supervize pozemními, námořními a vzdušnými silami.

Příčiny záležitosti

Na typu těchto operací se podílejí ostatní severoamerické agentury jak pozemní armády, tak námořnictva, vzdušných sil a pobřežní stráže, jakož i velké soukromé firmy, sděluje oficiální list USSOUTHCOM. Tato skutečnost znovu zvedla opozici pokrokových skupin Latinské

Ameriky, a to jako důkaz, že militarizace slouží také k zajištění zisků nadnárodních korporací. Dokumenty Kampaně za demilitarizaci Amerik (CADA) sdělují, že tyto vojenské projekty stojí cca 100 bilionů dolarů ročně ve prospěch sejfů velkých společností. Pro sociologa Jamese Petrase architekti vojenské strategie Spojených států v Latinské Americe sledují zejména ekonomické zájmy při formulování své politiky

Takže zisky, trhy a přístupy k surovinám, obzvlášť k prameňům energie, tvoří základy této politiky USA v oblasti, zjišťuje Petras. Mezitím specialisté potvrzují, že toto není hlavní osa, kolem které se má posuzovat současné vojenské rozmístění v oblasti.

Ač USA popisují dohody jako pokračování vojenské spolupráce s Latinskou Amerikou,

jiní v tom vidí reakci na politiku levicových vlád, takových jako ve Venezuele a v Bolívii. Samotný Bílý papír stanoví, že pohyby flotily budou také řízeny k boji z důvodů národní bezpečnosti, což nazývá "ideologickou konkurencí". To jsou podle dokumentu ony ideologie, které USA označují za ohrožení stability a demokracie v oblasti. Studie Centra pro politiku polokoule Univerzity v Miami považovala nedávno venezuelského prezidenta Hugo Cháveze za hrozbu pro bezpečnost USA. Tento latinskoamerický představitel uvedl na poslední vrcholové schůzce Aliance pro národy Naší Ameriky (ALBA, složená ze zemí: Antigua a Barbuda, Bolívie, Kuba, Dominikánská republika, Ekvádor, Nikaragua, Svatý Vincenc a Grenadiny a Venezuela), co rozuměl militarizací Latinské Ameriky Washingtonem s cílem zastrašovat pokrokové vlády.

jak 7000 severoamerických vojáků. To se děje za situace, kdy ústava této země zakazuje existenci ozbrojených sil tak, že od roku 1940 nepočítá s národní armádou a ani s vlastními obrannými zařízeními.

zájem o zřízení nových zařízení v Paraguayi, Salvadoru a Argentině, jakož i o kontrolu letecké základny Alcantara v Brazílii. Během roku 2009 tehdejší vláda Uribeho podepsala spornou vojenskou dohodu, která umožní Spojeným státům využívat sedm základen na kolumbijském území. Ačkoliv Kongres této andské země prohlásil tuto smlouvu za neústavní, nový kolumbijský prezident Juan Manuel Santos ujišťuje, že bude hledat jiné metody, jak ji změnit na schůdnou. V celém tomto časovém úseku severoameričtí vojáci, kteří přijíždějí do této jihoamerické země po dohodě s Uribem, zůstávají na kolumbijském území.

V červenci 2010 autorizovala Kostarika vstup severoamerických jednotek s cílem provádět vojenské operace, protidrogovou činnost a humanitární akce, jak informuje místní tisk. Podle tehdejších zpráv mezi červencem a prosincem 2010 mělo realizovat operace ve výsostných vodách Kostariky 46 lodí, 200 helikoptér, 10 letadel, dvě ponorky a více

dou a ani s vlastními obrannými zařízeními. V lednu po zemětřesení na Haiti poslaly USA více jak 20 000 vojáků s vojenským materiálem do Karibské oblasti. Prohlášení Bílého domu uvádělo, že vyslání jednotek se snažilo pomoci Haitiánům v průběhu katastrofy a poskytovat humanitární pomoc. Za této situace dávaly vlády z tamní zóny najevo znepokojení nad disproporcí vojáků a vojenského válečného vybavení, které zahrnovalo několik lodí, jedna z nich určená k formě obojživelného přepadení.

Nedávno vláda Alana Garcíi v Peru přes lidové protesty vyjádřila svou připravenost přijmout další vojenské síly v zemi, kde již jsou tři základny. Experti vysvětlují, že tato forma vojenské intervence je zvláštní tím, že se neděje násilím, hrozbou nebo nátlakem, ale že USA mohou počítat s podporou a souhlasem místních vlád. Proto severoamerická armáda ospravedlňuje svou přítomnost všeobecně jako záležitost ve prospěch a pro stabilitu v Latinské Americe.

Dokumenty Pentagonu tvrdí, že v zemích, s nimiž mají dohody, je zajištěna jeho jednotkami děje za situace, kdy ústava této země zakazuje existenci ozbrojených sil tak, že od roku 1940 nepočítá s národní armádou a ani s vlastními obrannými zařízeními. To se děje za situace, kdy ústava této země zakazuje existenci ozbrojených sil tak, že od roku 1940 nepočítá s národní armádou a ani s vlastními obrannými zařízeními. To se děje za situace, kdy ústava této země zakazuje existenci ozbrojených sil tak, že od roku 1940 nepočítá s národní armádou a ani s vlastními obrannými zařízeními.

Nové hranice

Strategická kontrola Spojených států, zdá se, se neomezuje na obsazení základen. Ale k tomu se přidává námořní střežení čtvrtou flotilou USA. Tato flotila, jedna ze 13 skupin severoamerických námořních sil, které hlídají ve světových oceánech, přestala operovat od konce 2. světové války. Ale od roku 2008 se plaví v zóně vojenských operací, za které zodpovídá Jižní velitelství (USSOUTHCOM), pověřené kontrolou sil USA v Latinské Americe. Oblast kontroly tohoto velitelství, jednoho z 10 oddělení ministerstva obrany, zahrnuje 19 zemí Střední a Jižní Ameriky, a 12 zemí Karibské oblasti, což představuje prostor působení v cca 16 milionech čtverečních milí. Průvodní dokument severoamerických leteckých sil (White Paper - Bílý papír - Air Mobility Command Global en Route Strategy) stanoví, že proplouvání flotily podél pobřeží Ameriky musí být přímo spojeno se dvěma enklávami. Flotila se tak mění na další mobilní základnu

PROHLÁŠENÍ KSM K NOVÉMU POKUSU O KRIMINALIZACI MLADÝCH KOMUNISTŮ

V září 2010 senátor za ODS Jiří Oberfalzer, bývalý politický prezident Stanislav Novotný a zmocněnec zakladatelů Informačního institutu Petr Cibulka jr. podali trestní oznámení, kterým napadli sérii článků zveřejněných na www.ksm.cz, jež se týkaly problematiky katyňské hromadné popravy. Články se snažily historicky uchopit otázku popravy polských vojáků u Katyně. Zmínění oznamovatelé, aniž by vzali v úvahu argumentaci v textech na www.ksm.cz, pokračují v používání Goebbelsovy verze události ke kriminalizaci komunistického hnutí, potažmo nyní KSM. Navazují tak na Goebbel-

sem vytvořenou propagandisticky účelovou konstrukci. Články na www.ksm.cz argumentačně odmítají a na základě faktů, dokumentů a svědectví vyvracejí Goebbelsovu konstrukci, že popravu polských vojáků provedli Sověti a Židé. Oznamovatelé ve svých zdůvodněních argumentačně nekonfrontují svou verzi katyňské události s údaji na www.ksm.cz, ale požívají pouhé axiomatické tvrzení, jež nepovažují za nutné ani dokázat. Veřejnosti předložený falsifikát o "sovětské vině" v podobě dobových dokumentů byl poprvé předložen Jelcinovskou politickou klikou v roce 1993. Bylo to v rámci politického boje a soudního procesu vedeného proti KSSS. I přes Jelcinovy snahy však tehdejší ruský

ustavní soud tyto dokumenty odmítl jako falešné. Oznamovatelé zneužívají explicitně antikomunistického znění § 405 trestního zákoníku ke kriminalizaci jakýchkoliv snah o analýzu historických faktů. Tím upírají právo na svobodné vědecké bádání a šíření jeho výsledků, které je zaručeno v Listině základních práv a svobod, jež je součástí ústavního pořádku ČR. Vzhledem k tomu, že skutečné souvislosti jasně ukazují na fakt, že hromadnou popravu v Katyni provedli nacisté, jeví se právě jednání pánů Oberfalzera, Novotného a Cibulky jako porušení § 405 trestního zákona, protože popírají nacistickou genocidu.

Komunistický svaz mládeže, o.s.

V Praze, 7. listopadu 2010

PODIVNÉ OZNÁMENÍ

Nedlouho poté, co Komunistický svaz mládeže definitivně porazil soudní štvanici, organizovanou antikomunistickými kruhy okolo senátorů Mejstříka a Štětiny za rozpuštění KSM a ten tak po několika letech opět nabyl formy legálního občanského sdružení, jsme svědky dalšího útoku proti organizaci mladých komunistů a komunistek. Tentokrát je jím podnět (médií lživě označovaný za trestní oznámení) k trestnímu stíhání pro porušení § 405 trestního zákona. Prý popíráme genocidu.

Nejprve tedy k samotnému oznámení. Popírání genocidy jsme se prý dopustili tím, že jsme na stránkách KSM (www.ksm.cz) v době, kdy došlo k pádu letadla s polskou delegací, uveřejnili krátkou zprávu, jejímž obsahem je toliko konsta-

tování toho, že „mediální pozornost, věnovaná pádu letadla s polskou delegací, odvádí pozor-

nost od aktuálních sociálních problémů ve společnosti, jako je chudoba či bída, které si denně vyžádají daleko více zbytečně zmařených lidských životů. O nějaké genocidě se v této zprávě nehovoří a celá zpráva ani implicitně neobsahuje jakýkoli postoj k událostem, označovaným jako Katyňský masakr.

Ano, zpráva následně odkazuje na článek ze severočeské Pravdy, který se snaží porovnat oficiální verzi převzatou od Josipa Goebbelse o Katyňském masakru s důkazy, které jsou aktuálně dostupné. Historie totiž není dogma, ale věda. A věda se vyvíjí díky vědeckému bádání, je postavená na důkazech. Jsem bytostně přesvědčen o tom, že lidé v severních Čechách mají plné právo studovat historii a zamýšlet se nad ní.“ (citace článku, který reagoval na iniciativu páně Štětiny).

Navíc události v Katyni nelze nazvat genocidou, protože genocida je vyvražďování velké skupiny lidí na základě jejich etnika či rasy (zdroj: Wikipedia). Katyňské události (nehledě k tomu, jaký popis zvolíme) hovoří o tom, že došlo k popravě důstojníků polské armády. Slovo "důstojník" vyjadřuje dosaženou vojenskou hodnost. Osobně jsem se zatím nikdy nesetkal s tím, že by si někdo pod slovem "důstojník" představil označení nějakého národa či etnika. Tolik k samotnému podnětu k trestnímu stíhání. Už z těchto faktů je jasné, že se opět jedná o jakousi

bulbinu, jejíž skutečné cíle mají zůstat utajeny. Pokud jde o první soudní štvanci proti Komunistickému svazu mládeže, můžeme vidět, jak se tato štvance stala nepřímou záminkou pro snahy o založení „Ústavu paměti národa“. Obdobně funguje již jedna instituce—„Ústav pro studium totalitních režimů“ (ÚSTR). Jeho založení nelze přímo spojovat se štvancí proti KSM. Osobně se ztotožňuji s charakteristikou, kterou jsem našel v jedné diskusi na internetu - Ústav pro studium totalitních režimů je trafika, kterou zřídili mocní této země pro své kamarády, na něž už nezbylo místo v senátu, parlamentu, úřadech vlády.

ÚSTR stojí nemalé finanční prostředky, především jeho rozsáhlý byrokratický aparát. Zabývá se toliko studiem tzv. „komunistické totality“. K této instituci se jistě ještě vrátíme, nyní bych se však chtěl věnovat těm, kteří stojí za aktuálními útoky proti KSM.

Pokud se podíváme na záznam z tiskové konference s Petrem Cibulkou a Jiřím Oberfalzerem, zjistíme, že více než o samotném podnětu se zde hovoří o nově vzniklé instituci, která tento podnět podává, a tou je tzv. Informační institut. Pro upřesnění, z 10ti minutového záznamu z TK se podnětu k

trestnímu stíhání KSM týká pouze 3 minuty 37 sekund, tj. 36,1%, zbylých 63,9% záznamu se týká Informačního institutu a s tématem vůbec nesouvisí. Dokonce na TK ani nesdělili, čím konkrétně jsme se měli trestného činu popírání genocidy dopustit, nebyla citována jediná pasáž článků KSM ani jiných dokumentů, o které by se toto tvrzení mohlo opřít. Tedy neplacená reklama v médiích pro Informační institut. Pojďme se tedy podívat, co je tato instituce zač, v čí prospěch pracuje a kdo se za ní skrývá.

Dle slov jejich představitelů se jedná o nevládní neziskovou organizaci, zabývající se nezávislým výzkumem v politických otázkách. Má dokonce vlastní ideologii a vypracovává nezávislé odborné studie pro média. Užití slova „nezávislé“ je opravdu postavené na hlavu, jak se dozvíme později, jeho představitelé jsou členové a sympatizanti ODS, finančníci, zastánci ekonomického liberalismu (tedy systému, kde trh rozhoduje o všem a vlastnické právo je v důsledcích postavené nad jakákoli jiná práva).

místech, kde proběhne druhé kolo voleb bez účasti „Lidového seskupení“ KKE, žádnou ze dvou hlavních buržoazních politických stran.

Podle prvních údajů dosáhlo „Lidové seskupení“ KKE ve většině míst 11 % hlasů a 15 %

v hlavním kraji Attice a na ostrovech v Egejském moři.

Komunisté jsou tak skutečnými vítězi tohoto volebního klání. Jsou jedinou stranou, která dokázala ukázat na imperialistický charakter EU a vydírání prováděné vůči Řecku, na politické síly odpovědné za drastická opatření, která dramaticky zasáhla životní podmínky lidových mas, a je proto ve všech koutech země oceněna růstem

volební síly, který překonává i ty nejoptimističtější prognózy.

Volební úspěch řeckých komunistů a především denní aktivní práce mezi pracujícími, odboráři a nezaměstnanými, která k němu vede a která se tolik liší od pasivismu a parlamentocentrismu KSČM, je inspirací především pro české a moravské komunisty.

RGO

USA VOJENSKY OBSADILY LATINSKOU AMERIKU

Zvýšení vojenské přítomnosti Spojených států v Latinské Americe cestou zvýšení počtu jejich vojenských základů a koordinovaná činnost mezi nimi a IV. flotilou by mohlo vystavit nebezpečí stabilitě v oblasti. Podle zprávy Washingtonské kanceláře pro Latinskou Ameriku (WOLA) by mohla tato strategická expanze vyprovokovat odpověď ve formě zbrojních závodů v oblasti ne nepodobných těm z doby studené války.

Nové rozmístění USA ukazuje, že diplomacie je znovu nahrazována agresivní formulí, zjišťuje WOLA. V odpověď na to vlády latinskoamerických zemí posilují své vztahy s vojenskými mocnostmi, jako jsou Rusko, Čína nebo Francie, a realizují velké investice do nákupů nebo technologie špičkových zbraní. V posledních pěti letech výdaje

Latinské Ameriky na získání zbraní vzrostly o 150 %, jak uvádí rozbor Mezinárodních strategických studií Spojeného království.

Nicméně generál Douglas Fraser, šéf Jižního velitelství USA, prohlásil pro Deník Amerik, že nevidí konvenční vojenskou hrozbu pro jeho zemi. Dodal, že severoamerická přítomnost v Latinské Americe je odpovědí na „souhrn nešťastných okolností“. Mezi nimi jmenoval obchod s drogami a s lidmi, jakož i přírodní katastrofy, které by také, podle jeho soudu, mohly vyvolat masivní exodus do USA; i když uvedl také postoje některých vlád, např. Venezuely. Podle Geopolitické latinskoamerické observatoře vojenské rozložení USA se v poslední době soustřeďuje na kontrolu území, kde zvýšily počet svých zákla-

den. Existence těchto enkláv, zapojená do zavádění nových strategií, by mohla zaručit téměř absolutní kontrolu celé oblasti, ujišťuje observatoř.

Strategické základny

Pentagon nyní vlastní nebo má pronajato více jak 700 základů v asi 130 zemích, odhaluje ročenka Base Structure Report Ministerstva obrany Spojených států. To znamená, že se tyto útvary nacházejí v cca 70 % států celého světa. V Latinské Americe měly až do nedávna 28 vojenských základů, tento počet vzrostl až na 39, když panamská vláda souhlasila s dalšími 11 na svém území. To je oficiálně uznávaný počet, ale specialisté ujišťují, že se aktivně pracuje na širokém počtu tajných základů špiónážní sítě Echelon. Washington projevil

mašinerie, nacionalistický sentiment, rasové předsudky, imperialismem podporované separatistické hnutí, etnický či náboženský konflikt rozdmýchávaný imperialismem nemůže zastavit úspěchy boje mládeže a všech pracujících proti vykořisťování člověka člověkem.“

Pro zajištění účasti zástupců české a moravské levicové mládeže byl založen Český přípravný výbor pro XVII. Světový festival mládeže a studentstva, který zahrnuje zástupce mládežnických organizací KSM, SOS student, mladé členy KSČM, členy Společnosti česko-kubánského přátelství a nezávislé levicové aktivisty. V rámci zcela konkrétními činy naplňované mezinárodní solidarity by Český přípravný výbor rád pomohl i Ko-

munistické mládeži Polska, která pracuje v podobně těžkých podmínkách jako mladí komunisté v České republice, a v případě zajištění finančních možností poskytne peníze na vyslání jednoho polského zástupce.

Účast na letošním festivalu je na rozdíl od těch předchozích o to důležitější, že Komunistický svaz mládeže, jakožto členská organizace Světové federace demokratické mládeže a tudíž organizace pověřená ustanovením Českého přípravného výboru, byl mohutně podpořen v době jeho ilegizace velikým množstvím zahraničních organizací. Zásadní úlohu v rozsáhlé kampani mezinárodní solidarity s KSM sehrála právě Světová federace demokratické mládeže, jejíž prezident Tiago Vieira přijel

několikrát do naší vlasti KSM osobně podpořit. Mnohé akce organizované Světovou federací demokratické mládeže na podporu KSM měly masový charakter. Účast zástupců české komunistické mládeže na festivalu, k níž Světová federace demokratické mládeže vyzvala, má být nejen demonstrací pokračování politické práce, ale především vyjádřením poděkování celému demokratickému světu za podporu v boji proti antikomunistickému zákazu. Tak jako tomu bylo vždy v minulosti, věříme, že i z letošního světového festivalu si jeho účastníci dovezou domů nejen množství informací a kontaktů ale také pozitivní nabití energií pro novou politickou práci.

RGO

ÚSPĚCH KS ŘECKA VE VOLBÁCH

V krajských a komunálních volbách, které proběhly 7. listopadu v Řecku, zaznamenala Komunistická strana Řecka (KKE) velký úspěch – nejlepší volební výsledek od svržení diktatury v roce 1974. Lepší oslavu výročí Říjnové revoluce si lze těžko představit. První výsledky voleb zastupitelů ve 13 krajích a 325 obcích potvrzují mimořádné zakotvení strany ve společnosti. KKE se nezřekla své komunistické identity a v průběhu posledních měsíců se

aktivně stavěla do čela mohutného lidového zápasu proti protilidové politice prosazované jak Papandreovou „sociálně-demokratickou“ vládou, tak i vládou „Nové demokracie“, hlav-

ní stranou pravého středu. Obě tyto strany sledují pokyny světových a evropských finančních struktur. Svou samostatnou perspektivu KKE jasně vyjádřila svojí výzvou nepodpořit v těch

Z deklarovaného cíle „vypracovávat nezávislé odborné studie pro média“ je jasné, o co se jedná. O nástroj ODS pro manipulaci s médii, liberalistickou propagandu. Třeba ideologickou část výzkumu dělají ve spolupráci s panem Oberfalzerem, kterého i v tiskové konferenci označili za hlavního ideologa ODS. Na internetových stránkách této neziskové instituce pak kromě všudypřítomných žádostí o finanční příspěvky nalézáme např. články, podporující rasismus (Informační institut – blogy – Pavel Kohout: Extremismus po švédsku).

Na tiskové konferenci dokonce představili i logo, kterým budou označovat své politické výstupy. Tím je tank, možná ten samý, jakým USA vyváží demokracii do Srbska, Afghánistánu či Iráku a na oplátku si berou ropu. Ostatně představitelé Informačního institutu se i přiznali, že inspiraci pro svůj počín našli ve Washingtonu, kde funguje ob-

dobná organizace Republikánské strany. Takový neziskový a nezávislý výzkum v politických otázkách, jak o své činnosti hovoří, jsme tu ještě neměli.

„Frontmanem“ tohoto uskupení je „fešák“ v saku s kravatou Petr Cibulka jr. (který dokonce na tiskové konferenci zapřel svého otce, ale v jiných periodicích jsem našel opačnou informaci), syn Petra Cibulky, kterýžto se proslavil mnoha počiny, např. politickou stranou, jejíž název zabere polovinu hlasovacího lístku formátu A5 a neméně se proslavil i uveřejněním seznamů spolupracovníků StB, kam občas někoho neoprávněně přidá (Jan Kanyza a další), anebo někoho vymaže (matka Petra Cibulky). Obecně pak seznamy slouží k tomu, aby se bývalí spolupracovníci StB, nyní povětšinou pravičáci z ODS, mohli vzájemně kompromitovat, vydírat či odvolávat z funkcí.

Petr Cibulka jr. o sobě hovoří jako o moderním konzervativci a propagátoru ekonomického liberalismu. Ve volném čase se asi zabývá modelingem, soudě dle narcistických fotografií, které jsou „volně publikovatelné“ umístěné na jeho webu.

Za touto ikonou se skrývají známé firmy, tzv. finanční analytici (rozuměj burzovní spekulanti), šmelináři, jeden emigrant a

lidé s přímou návazností na tzv. hlízy hnisu, jak jsme si zvykli tyto antikomunistické zájmové kruhy nazývat.

Jmenovitě:

Jaroslav Novák

Advokátní kancelář, ve které pracuje, zajistila rehabilitování Hučina. Připomeňme, že na Hučinově účtu je nedovolené ozbrojování, rozeznání lampionového průvodu slzným plynem, bombové útoky (více viz. článek Hrdinové dnešní doby, link <http://www.ksm.cz/z-aktivit-ksm/hrdinove-dnesni-doby.html>). Hučín byl osvobozen na základě toho, že jeho teroristická činnost byla označena za antikomunistický odboj.

Aleš Rádl

Poslanec ODS, který je zapletený do machinací s pozemky v Černošicích (viz. www.idnes.cz Čarování s pozemky: politici nakoupili v Černošicích tisíce metrů půdy)

Stanislav Novotný

Ředitel České křesťanské akademie, jejíž Mariánskolázeňské rozhovory vytvářejí prostor na církevní půdě pro snahy a požadavky sudetských Němců. Také je bývalým náměstkem ředitele Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů StB a je v úzkém kontaktu s Cibulkou st. a Hučínem.

Tito a jim podobní tedy vytáhli do boje proti KSM, využívajíce svého lživého obvinění jako

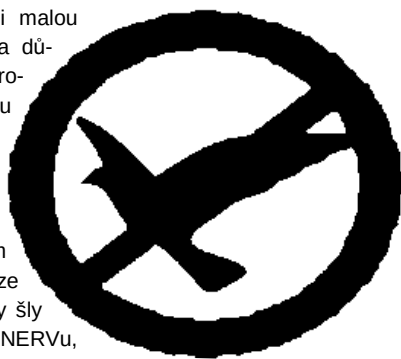
obratného marketingového tahu pro svou novou propagandistickou „instituci“. Marketingově se Informační institut přizívá také na další uměle vytvořené mediální bublině, kterou je Kaplického blob (návrh nové knihovny v Praze za 2 300 000 000 Kč, slovy dvě miliardy třista miliónů korun). Nejen díky těmto mediálním bublinám, ale i provázaností s ODS se Informačnímu institutu podařilo získat značný vliv především v Národní ekonomické radě vlády ČR (NERV). Ta především vypracovává „nezávislá“, „nestranná“ a jednoznačně odborně podložená stanoviska, na základě kterých může Nečasova vláda prosazovat asociální refor-

ostatními zeměmi velmi malou část HDP a náklady na důchodový systém nepřekročí hranici 13% až do roku 2095. Řešení navrhované ODS je především v zájmu bank, které by tímto způsobem vydělávaly na důchodovém spoření, protože peníze od občanů i od státu by šly do těchto bank. Úlohou NERVu, Informačního institutu a řady dalších obdobných institucí (např. CEVRO, Liberální institut) je „nestranně“ odůvodnit toto okrádání lidí ve prospěch finančního kapitálu.

Podle pana Oberfalzera je postup KSM skandální a ohrožujeme tím prý demokracii. Pan

Oberfalzer lže. Skandální a pro demokracii ohrožující jsou především výše popsané metody manipulace s veřejným míněním, lži a dezinformační kampaně, které prostřednictvím svých nástrojů provozuje ODS proti lidem, v zájmu finančního kapitálu, v zájmu majitelů bank.

Skandální a pro demokracii ohrožující jsou totalitářské snahy antikomunistů umlčet jakoukoli opozici proti panství kapitálu. Skandální a pro demokracii ohrožující je nerespektování rozhodnutí soudu, který uznal KSM legálním občanským sdružením. Pánové Oberfalzer a Cibulka jr. se sami usvědčili. Ve

sta-novisku k jejich oznámení jsme uvedli, že se jedná především o snahu odvést pozornost od aktuálních sociálních problémů. Zmýlili jsme se? Ani trochu!

Na uvedených zjištěních můžeme postavit řadu závěrů, které jsou důležité. Tím hlavním je, že existuje naprostá provázanost mezi antikomunismem a kapitalismem. Usilujeme-li tedy o svržení panství kapitálu, o vytvoření společnosti založené na mezilidské solidaritě, rovnosti a sociální spravedlnosti, musíme také aktivně bojovat proti antikomunismu. Je to politický a ideologický boj o vědomí lidí, boj za pravdu, boj proti útlaču. Pokud chceme v tomto boji zvítězit, musíme být v tomto boji aktivní, každý podle svých možností.

Komunistický svaz mládeže přichází s konkrétními aktivitami, jejichž cílem je odhalit pravou tvář antikomunismu, o tomto informovat a proti tomuto postavit konkrétní činnost.

Jakub Holas

my nejhrubšího zrna, jako např. důchodovou reformu. Pro jasnější představu dodejme, že hlavním argumentem zastánců důchodové reformy je stárnutí populace. Přitom ČR vydává na důchodový systém v porovnání s

LEVICOVÁ MLÁDEŽ SVĚTA MÍŘÍ NA 17. SVĚTOVÝ FESTIVAL MLÁDEŽE A STUDENTSTVA V JIŽNÍ AFRICE

Desítky tisíc zástupců levicových, komunistických, antiimperialistických a pokrokových hnutí mládeže z celého světa se mobilizují k účasti na 17. světovém festivalu mládeže a studentstva (SFMS), který se bude konat 13. 12. – 21. 12. 2010 v Pretorii v Jihoafrické republice, tedy v zemi, která ne tak dávno zlomila vládu apartheidu bílé menšiny. Hlavním pořadatelem festivalu je Světová federace demokratické mládeže (SFDM).

A stejně jako v případě minulých festivalů, z nichž zatím poslední se uskutečnil v roce 2005 ve Venezuele, se na něj chystají i zástupci české mládeže, aby mohli získat nové zkušenosti při setkáních se svými zahraničními partnery. Festival, jehož hlavní heslo zní: „Poražme imperialismus, za svět míru, solidarity a sociálních změn!“ je

totiž především velkou školou. Jeho účastníci mohou vedle příležitosti navázat kontakty s mladými lidmi ze všech obydlených kontinentů navštívit například velké množství konferencí, seminářů, workshopů a besed, jejichž témata sahají od práva na bezplatné vzdělávání, boj proti omezování pracovní-právního zabezpečení mladých, přes odpor vůči militarismu USA, EU či NATO, budování vojenských základů imperialistických zemí, boj proti okupacím, antikomunismu, systému mediální manipulace až po zápas proti rasismu a homofobii. V programu festivalu, jenž je současně vyjádřením solidarity zemím, které přímo

blokádám imperialismu, je rovněž jednání Anti-imperialistického tribunálu.

Provolání SFDM k účastníkům festivalu praví: „Mládež bojovala, bojuje a bude pokračovat v zápase za veřejné, bezplatné a demokratické vzdělávání, za právo na práci se všemi odborovými právy, za demokratická práva, za právo na výlučně bezplatný přístup ke zdravotní péči, sportovnímu vyžití a kultuře, za ochranu životního prostředí, suverenitu, za důstojný život, přátelství, solidaritu a mír mezi národy světa. Žádná imperialistická kampaň, pavědecká školní učebnice, kulturní průmyslová

